

GVLIELMVS BVDAEVS NICO
LAO BERALDO S.

Vnquam mihi tātum fuit ocij, ocium ut sup-
petere mihi existimarem. Nunc cum procul
sim ab urbe & negocijs, tamē defici me tem-
pore causificor, ad ea commentanda, quæ in
animum induxeram esse mihi scribēda: siue
est hæc inertia mea & ingenij tarditas, expli-
care ut non queam in re præsentī, quæ mihi expedita pau-
loante uidebātur, tractatuiq; cessura: siue ea est animi mei
auiditas, morositas q; iudicij, ut quocunq; labore, quanta-
uis contentione, & industria satisfacere mihi non possim.
Nam quum in negocijs immerusus eram ocium ipse requi-
rens, mecum ita ratiocinabar, interdumq; dicere non ue-
rebar: si quando mihi existere ex illo tædio daret, domūq;
penitus me recipere, ita me totum literis tum redditurū,
ut geminato labore, instaurataq; contentione, atq; etiam
impetu amplificata, dispēdium rependerem operæ deper-
ditæ. Nunc cum in eo propè sim ocio, quod tantopere ex-
petiueram, non tam causificationibus supersedeo, q; quid
causer non habeo. Etenim si ualetudinis excusare incōmo-
da institero, si rei familiaris munera iactitare, cum id trās-
latum est, omnibusq; egregie studiosis solenne & obuiū,
tum uno semper & eodē modulo (ut est in nostro prouer-
bio) tibiam inflare uidebor, aut cantitare iisdem semper nu-
meris. Quod quid est aliud ipsum, quàm aureis obtunde-
re audientium? qui frustrationem hanc esse dicent, expe-
ctationisq; ludificationem, quod nulla causa satis conspi-
cua inter causarios profitear infirmitate: nimirum ut uac-
cationem huius muneris habeam, id est prætextū languo-
ris & inertiae. Erunt etiam fortasse qui cauillentur, & que-
rant cur non semel inteream, cū toties penè sim intermora-
tuus.

tuus. Quo uero magis æstua rem, atque angerer his rebus
perpendendis, ecce autem tu nunc à me cōtendis, quasiq;
uniuersitatis actor publico me nomine appellas, ut primo
quoq; tempore pariã, quod iandiu parturire me fama est.
Næ hoc iandiu, minus est decem mensibus, si te ratiocina
ri non piget: æstima quandiu peregre reuertimus, tu em̄
in eo comitatu fuisti. Nam superioris temporis commen
tationes, id est quæ ad Annotationes & huiuscemodi scri
ptiones pertinent, ex commentarijs meis ita tum circum
scripsi, uix ut interlitas schedas, & inductas inter res meas
esse paterer. Age ex illis decem mensibus, pauculos men
ses demito: uelut accessionem temporis deperditi, & con
triti in ea peregrinatione, cū temporis intertrimēto, quod
factum est in transferenda supellectili mea in hunc locū,
quasiq; euocando lare familiarī ab urbe, nimirum uix iam
id erit diutule, quod iandiu uocasti. Mitto tempus impē
sum in absoluenda uilla, & exornanda: ne incommodius
ruri, quàm in urbe, illautiusq; aut sordidi⁹ hic, quàm istic
habitarem. Ad id enim succisuias horas destinaui, quibus
Philologiam meam fraudo. Nec uero ineunda hac ratio
ne calculum ullum pono curationi corporis iam deplora
ti: nec enim id iam tanti esse censeo, ut pro eo dependere
tantulum uelim temporis, quod mihi non multum super
esse conijcio ad uitam finiendam. Nunc cum in eo sim fer
mè ut tu atq; alij, qui itidem mecum agunt, uenisse diem
existimetis, quasiq; menses luculēti cuiusdam partus esse
exactos, ego cessisse diem non inficier, ut aliquid exhibe
re, edereq; debeam ex hoc ocio natū: cumq; tu scribas ex
peti à me quippiam grauioris operæ, si expeti tu quidem
pro exoptari intelligis, facile id patior: sin expectari aliqd
eiuscemodi, desiderariq; significas, uide ut satis æquus sis
mihi æstimator, & adhortator: qui me abortiuum potius,
atq; eiectitium, quàm nihil parere uis. At ego ut uxorem,

liberos, sic Philologiam meam uxoris meae pellicem, parere mihi libros uelim, uitales poti⁹ & uegetos, quam multos & semianimos. Atqui partio ab antiquis existimata est mense demum decimo, ut Graeci dicunt *βιωσιμῶς*, id est iusta & uitalis. Vide igitur tu actor prepropere ne in fraudem incideris, & in multam formulæ, causaque ista cecideris: utpote qui non re tantum, sed etiam tempore plus te petere non animaduertisti. Atenim sunt, qui septimo mense tempus exactum esse putent: at ego non tantum uitales partus, sed etiam uolo uiuaces. Quanquam hæc mea uerba, uelim ut optantis à te uerba, non ut sperantis excipi. Nam quod opus aliquod grauioris operæ expeti à me dixisti, uereor ut isti expectationi respondeam. Quanquam quid apertius loqui religiosum esse putem? planè tibi denuncio spei me uestræ, expectationique decocturum, si tamen istam bona fide spem de me uos concepistis. At temeritatis fuit tale aliquid aliquando iactare, uide ne non etiam leuitatis homini iactanticulo credulis auribus auscultare. Sed fuerit apud me unum culpa: nihil ne proderit exilij causa solum uertisse, ex urbeque migrasse? Enim uero insignis erit iniuria, si ne in hoc quidem suffugio, quasi que inertia ac desidiae asylo, cessare mihi licebit, & identidem obdormiscere cum ita uisum fuerit. Quippe id iuris fuisse nouimus olim apud Romanos, ut qui creditorum nexus uitare, qui criminum supplicia, qui legum animaduersiones cuperent, ijs facere liceret, ut exilio uoluntario solum ipsi uerterent, sicque defungerentur animaduersionum metu. Præclarum uero scitumque consilium meum, si eò redactus sum, in eamque miseriam deuolutus, ut ne extorri quidem esse in obliuione liceat. Ita qui in secessu hoc deuiò dormire somnos Endymionis speraueram, animoque fatiscenti accessatori obsequi ex sententia, necesse utique nunc habebō etiam lucubrare contra meum institutum, atque incōmodo

ualeitudinis, quando præfenti, iuxta abfentisq; uacationem
 negatis, atq; immunitatem. Proinde paucorū adhuc men-
 fium deuoranda erit ærumna ut uideo: faciendumq; mihi
 erit ut aliquid editū eam, amicosq; flagitatores, quali credi-
 ditores abfoluam, acrius iam urgentes. Sed heus ipfi, uide
 te ne alteras penfiones annua, bima, trima, die promiffas
 uobis dicatis. Siquidem ex eo genere efle me uobis prædi-
 co, & conteffor, queis cum non ultra, quàm facere haud
 ægre poffunt, agitur. Quod de Frobenio & Badio fcribis,
 tecum coràm ftatuam. Sed quod fedulo te curaturum fcri-
 bis, ut quicquid hinc prompferim, eleganter, & ex fide cō-
 cinnatum exeat (id enim fignificas, & ultro polliceris) hoc
 facito ut memineris, fiq; tale acciderit. Quod certe mox
 fieret, nifi colligendi, recognofcendiq; epiftolas fchedatim
 difperfas, labor me, & moleftia deterreret, non nullasq; re-
 fcribendi, lituris & chirographo meo in celeritate negle-
 cto, corruptas & obfcuratas. Gratum eft autē mihi, quod
 eam tibi operam depofcis, quam cum precibus etiam dela-
 turus eram non tibi, fed *τῷ τυχεύοντι*, qui tamen præftare fe-
 curitatem mihi poffet. Tibi uero hoc amplius permitto, ut
 mihi fis Aristarchus, nedum impreflorum mancipi. Dili-
 go iam Badium de typis Græcis ab eo è Germania cura-
 tis: qui fi in eo genere operam nobis fuam probarit & in-
 duftriam, nitar pro uirili parte comminifci, quod eo perti-
 neat. Saluta mihi Glareanū, qui nudiuftertius à me difcef-
 fit, cum Heluetijs adolefcentibus doctis fanè & honeftis.
 Hunc iam impenfius amo, quàm folebā, eius merito: quip-
 pe qui huc uenire nō grauatus fit. tametfi eos pœnituiiffe
 oportet quantum ea bidui iactura, itinerisq; labore profe-
 cerint, ut uillam hanc meam, ftudiorumq; fedē uiderent,
 tam uero rem uifendam, q̄ hominē me fpectandū, ad quē
 falutandum ad quartumdecimū ab urbe lapidē uenire fu-
 ftinuerūt. Ad Delo inum fcribo, quare hoc cōpendij ope-

rae facies, ne ad eum salutandum uerbis meis hominē cō-
tinentum habeas. Vale. E Marliano nostro. sexto Calen-
das Martias.

GVLIELMVS BVDAEVVS THO-
MAB MORO S.

Unquam posthac uerebor in istorum me cō-
uentu sericatorum sistere, qui solos sese nobi-
les esse censent: atq; etiam ore me & digitis
magnifice inferre, ac proferre in publicum:
quum à te hominum graui estimatore annu-
lis nuper donatus sim, ut dudū canibus Bri-
tannicis, tam confectoribus ferarum, quàm ad limina cu-
stodibus. Quod tamen munus tuum & locupletius & or-
natius haud dubie fuisset, si tibi unà quoq; epistolam mit-
tere uacasset, ingenito tibi lepore conspersam, ac salibus
inconditam, qui mihi magnopere ad stomachum faciunt.
Nulla enim munera amicorum accuratius, quàm episto-
las asseruo: dūtaxat istiusmodi, ut quas habere solitus sum
numero supellectilis in delitijs habitæ, intraq; scrinia san-
ctiora conditæ. Est autem alioqui scribendi uicissitudo, ut
mea fert opinio, simile quiddam atq; si inter socios, & fœ-
deratos Reges, pax & amicitia anniuersarijs legatiōibus
retineatur, & confirmetur: Quum sit ita ferè in rebus inte-
rituris natura comparatum, quæ recte & commode consti-
tuta sunt, ut tanquam cum uertigine mundi rapta, tractim
in finem & interitum uergant: nisi humana prouidentia,
curaq; labentibus eat obuiam, in locumq; ipsa & gradum
suum reponat. Accedit obliuio res inuida, & exitiabilis,
in desidia & securitate obrepens, omnium rerum etiã inci-
sarum, & inustarū obliteratorix, atq; peremptrix. Id quod
ipsum uidisse mihi ipse uidere, qui uelut alto me silentio
indormientem,